

Arrest

nr. 98 435 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X, die verklaart van Sri Lankese nationaliteit te zijn, op 4 maart heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 februari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, loco die advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 25 augustus 2010 het Rijk binnenkwam, dient op 19 november 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker eerder reeds een asielaanvraag indiende in Roemenië.

1.3. Op 29 januari 2013 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Roemeense autoriteiten, op basis van artikel 16.1.e van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.4. De Roemeense autoriteiten stemmen op 12 februari 2013 in met het terugnameverzoek.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 februari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan verzoeker op 22 februari 2013 werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T.U. van nationaliteit te zijn : Sri Lanka die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 25.08.2010 is toegekomen in België. Pas meer dan twee jaar later, op 19.11.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Sri Lanka te bezitten en geboren te zijn in “Jaffna” op 04.11.1981.

Uit het Eurodacverslag van 19.11.2012 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Roemenie. De Roemeense overheid heeft op datum van 12.02.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.01.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvroeg in Roemenië. Betrokkene verklaarde dat hij op 09.10.2008 vanuit Sri Lanka naar Abu Dhabi gereisd zou zijn vanwaar hij per transitvlucht naar Wit-Rusland reisde. Daar zou hij op 10.10.2008 zijn aangekomen. Op 30.01.2009 zou betrokkene vanuit Wit-Rusland per vliegtuig van een onbekende maatschappij naar Rusland gereisd zijn waar hij verbleven zou hebben van 31.01.2009 tot augustus 2009. Vervolgens zou betrokkene de trein genomen hebben naar Roemenië. Betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië asiel aanvroeg en dat hij er gedurende enkele maanden in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene stelt dat hij vervolgens het land wilde verlaten maar door de politie werd opgepakt en opgesloten en dat hij na één maand vrij kwam door middel van een advocaat. Betrokkene stelde verder dat zijn asielaanvraag in Roemenië werd afgewezen.

In september 2009 zou betrokkene Roemenië te voet en per auto verlaten hebben en via onbekende locaties naar België zijn gereisd waar hij in september 2010 zou zijn aangekomen. Op 19.11.2012, meer dan twee jaar na zijn aankomst in België vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Lid-Statens niet te hebben verlaten

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 19.11.2012 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Roemenië asiel heeft aangevraagd, werd op 29.01.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Roemeense autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Roemeense autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12.02.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou genieten. Roemenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Roemenië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet teruggestuurd wil worden naar Roemenië (DVZ, vraag 40). Niettegenstaande dat er expliciet gevraagd werd naar redenen die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Roemenië, zouden kunnen rechtvaardigen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten, haalt betrokkene geen concrete redenen aan die een dergelijk verzet zouden kunnen rechtvaardigen. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Roemenië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Roemenië de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn zus T.R. in België in Deurne verblijft (DVZ, vraag 36) en dat een oom van betrokkene, genaamd P.S. in Zweden zou verblijven maar waar juist stelt betrokkene niet te weten (DVZ, vraag 37). Vooreerst dient met betrekking tot de zus van betrokkene die in België zou verblijven het volgende te worden opgemerkt. Betrokkenes zus beschikt in België effectief over een legaal verblijfsstatuut. Het desbetreffende verblijfsstatuut werd echter niet afgeleverd tengevolge een erkenning in de hoedanigheid van vluchteling onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkenes zus gehuwd is en net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn zus die in België zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin- II-Verordening. Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Het gegeven dat betrokkene samen met zijn zus op hetzelfde adres verblijft, leidt bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds méérmaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers en/of zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn zus ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de zus van betrokkene ten aanzien van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat betrokkene zus over een legaal verblijfsstatuut in België beschikt, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot de oom die in Zweden zou verblijven dient te worden opgemerkt dat het hier een oom van betrokkene betreft en betrokkene zelf meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze

oom die zich op een onbekende locatie in Zweden zou bevinden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2*i* van de Dublin-II-Verordening. Op basis daarvan is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening evenmin aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.01.2013 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn zus T.R. hier woont, dat zijn zus hem kan helpen bij de taal en dat België een goed land is (DVZ, raag 38). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene reeds eind augustus, begin september 2010 in België is aangekomen. Pas op 19.11.2012, meer dan twee jaar na zijn aankomst, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan. De vaststelling dat betrokkene pas op 19.11.2012 het statuut van vluchteling in België aan vraagt omdat zijn zus in België zou verblijven en dat zijn zus hem kan helpen bij de taal terwijl betrokkene zich reeds sinds eind augustus, begin september 2010 in België blijkt te bevinden en bij zijn zus verblijft, is niet ernstig te nemen. Zeker niet aangezien betrokkene stelde dat hij bij zijn zus verbleef en betrokkene dus al veel eerder een asielverzoek had kunnen indienen. De vaststelling bovendien dat betrokkene pas een asielverzoek indiende nadat de door hem op 29.09.2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 op 14.05.2012 door het bevoegde bureau binnen de DVZ onontvankelijk werd verklaard en het door betrokkene ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder RW) tegen deze beslissing op 09.11.2012 door de RW verworpen werd, toont aan dat betrokkene een asielaanvraag in België indient teneinde de uitvoering van een eventuele beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, trachten uit te stellen of te verijdelen. De asielprocedure in België heeft echter tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat men het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten ten gevolge een aanvraag tot machtiging tot verblijf die onontvankelijk werd verklaard en men op dergelijk wijze tracht een eventuele beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, trachten uit te stellen of te verijdelen is een manifest misbruik van de asielprocedure. Het volgens van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil aanvragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25.01.2013 dat hij nekproblemen heeft door slagen (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last van nekpijn zou hebben tengevolge van slagen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Roemenië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Roemenië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Roemenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Roemenië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Roemenië."

1.6. Op 18 februari 2013 werd eveneens een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 februari 2013 van zijn vrijheid werd beroofd.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft

ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

2.2.6. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn.

2.2.7. *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn begon te lopen vanaf 23 februari 2013. Het beroep werd ingediend op 4 maart 2013, wat ruim binnen de beroepstermijn van 15 dagen valt.

Het gegeven dat verzoeker onderhavig verzoekschrift indiende na een eerste gefaalde repatriëring doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Er dient aldus gesteld te worden dat, rekening houdend met de vereiste van artikel 13 van het EVRM en het gegeven dat verzoeker mogelijkwerijze een verdedigbare grief gegrond op artikel 8 van het EVRM aanvoert, verzoeker niet onredelijk lang heeft gewacht om zijn beroep in te dienen. Verzoeker maakt sinds 22 februari 2013 het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu voert verzoeker als enig ernstig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, *quod in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en

Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoeker aan een gezinsleven met zijn zus die legaal in België verblijft en stelt hij dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad voor de Dienst Vreemdelingenzaken om in het kader van het “Dublinverhoor” het bewijs te leveren van het bestaan van een familiaal leven.

De Raad herhaalt dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit het gehoorverslag van 25 januari 2013 dat plaatsvond op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat kaderde in het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het asielverzoek in het licht van de verordening 343/2003/EG, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker melding maakte van het gegeven dat hij een zus heeft die in België woont en dat hij naar België kwam omdat zijn zus hier woont, omdat zijn zus hem kan helpen bij de taal en omdat België een goed land is. Uit dit gehoorverslag blijkt dat verzoeker op het adres van zijn zus woont. Waar wordt gevraagd naar zijn bestaansmiddelen, meldt verzoeker dat hij bij zijn zus inwoont.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij nooit ofte nimmer de mogelijkheid heeft gehad voor de Dienst Vreemdelingenzaken om in het kader van een Dublinverhoor het bewijs te leveren van het bestaan van een gezinsleven.

Gelet op de tijdsperiode die de verzoeker heeft gehad tussen het verhoor (25 januari 2013) en het nemen van de bestreden beslissing (18 februari 2013), heeft hij immers gedurende bijna een maand de kans gehad om een beschermingswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Dit geldt des te meer daar uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker sedert drie jaar bij zijn zus inwoonde voor het indienen van zijn asielaanvraag (verzoekschrift, p. 5). Uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag blijkt dat verzoeker reeds in september 2010 het Belgische grondgebied is binnengekomen. Verzoeker diende pas op 19 november 2012 een asielaanvraag in. Verzoeker zou gedurende al die tijd bij zijn zus hebben verbleven. Verzoeker had aldus ruim de tijd om bewijs te verzamelen inzake het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven en dit bewijs te leveren naar aanleiding van asielaanvraag en zijn Dublinverhoor.

Bovendien belette niets de verzoeker dus om in de tussentijd tussen het gehoor en de bestreden beslissing aan de verweerder elementen over te maken omtrent het bestaan van een beschermingswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen hem en zijn zus.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat het aan de gebrekkige duiding en vragenstelling van de verweerder is gelegen dat hij geen bewijs kan leveren van het bestaan van een familieband in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers verwijzing naar een uiteenzetting door zijn raadsman in een tegen België aanhangig gemaakte zaak vermag immers aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Deze uiteenzetting bevat in wezen een kritiek op het interview zoals gevoerd in het kader van het “Dublinonderzoek” en hierin wordt gesteld dat verweerder in dit verband zou nalaten correcte informatie te verstrekken, doch in casu wordt niet aangetoond dat het interview met verzoeker niet correct is verlopen of dat verzoeker niet de mogelijkheid had zijn gezinsleven aan te voeren, laat staan aan te tonen. Waar wordt aangestipt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zou nalaten om de asielzoekers te wijzen op de relevantie van het aantonen van een beschermwaardig familiaal leven, merkt de Raad nog op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij op zorgvuldige wijze aan de verweerder alle elementen en bewijzen ter ondersteuning daarvan die in zijn ogen relevant zijn, overmaakt wat in casu niet is gebeurd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verweerder voert aan dat hij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn zus. De Raad wijst erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de beperkte gegevens die verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet kan er prima facie geenszins afgeleid worden dat de verzoeker een gezinsleven heeft met zijn zus in de zin van artikel 8 EVRM. Hij stelt materiële steun te genieten van zijn zus maar brengt hiervan geen enkel begin van bewijs aan.

Hij stelt ook van zijn zus morele steun te genieten om zijn angstgevoelens te onderdrukken nu hij een oproeping heeft ontvangen van de politie te Sri Lanka en dat daaruit dus een morele band van afhankelijkheid kan worden verondersteld. Ten dezen verwijst de Raad naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een relatie tussen broers en zussen bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker toont niet aan dat de morele steun die hij geniet van zijn zus anders is dan de gewone affectieve band tussen broers en zussen, waarvan morele steun in beginsel een onderdeel van uitmaakt. Waar verzoeker betoogt dat hij zeer kwetsbaar is omwille van ernstige gevoelens van angst, merkt de Raad op dat ook hieromtrent verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt.

Uit het prima facie onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er geen beschermingswaardig gezinsleven wordt aangetoond tussen verzoeker en zijn zus.

Waar verzoeker prima facie niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met zijn zus, stelt de Raad op het eerste gezicht vast dat in deze omstandigheden niet kan worden aangenomen dat er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om een recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Daarenboven merkt de Raad opdat verzoeker geen melding maakt van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen en voorzetten van een gezinsleven met zijn zus in Roemenië of elders verhinderen. In de mate dat verzoeker gewag maakt van gevolgen voor de continuïteit van zijn familiaal leven met zijn zus wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe leidt dat de verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn zus. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt voorts in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de broers en zussen. Daarenboven stelt de Raad vast dat door de bestreden beslissing niet wordt verhinderd dat de zus van verzoeker hem bezoekt in Roemenië of elders. Raad wijst er tenslotte op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn zus en de broer-zusrelatie verder te onderhouden.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat zijn familiale band met zijn zus onder de term privéleven valt. De Raad merkt op dat gezinsbanden eventueel deel kunnen uitmaken van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen, in zoverre het bestaan van zulk netwerk wordt aangetoond. (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59).

Om het bestaan van zijn privéleven te bewijzen, voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift stukken betreffende het schoolgaan van verzoeker toe, met name Nederlandstalig taalonderwijs.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel met deze bewijzen niet het bestaan aantoont van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen dat verzoeker in België zou onderhouden, laat staan aantoont dat de familiale band met zijn zus daarvan deel uitmaakt.

De Raad herinnert eraan dat, in zoverre sprake zou zijn van een privéleven in België, dit privéleven is opgebouwd tijdens het illegaal verblijf van verzoeker in België. Aangezien verzoeker zich er van bewust diende te zijn van het feit dat zijn verblijfsstatus van bij het begin zeer precair was, kan er dan ook geen aanleiding zijn tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, des te meer wanneer verzoeker geheel in gebreke blijft om aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderbepalen bestaan die de voorzetting van zijn privéleven in Roemenië of elders verhinderen. (zie EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 8 EVRM, noch blijkt uit wat voorafgaat dat een schending van artikel 8 EVRM *prima facie* aannemelijk wordt gemaakt. Derhalve lijkt verzoeker geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker voert voor het overige geen andere middelen aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart twee duizend dertien door:

mevr. M. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

M. MAES